

at Følgerne af Mangel paa lønslig Afholdenhed inden for Ægtefæbet for Samfundet er endnu skadeligere end Følgerne af de Friheder, som mangen ugift tager sig paa dette Omraade, netop udtaler hans Tante, baade som den var ved Artiklens Fremkomst og som den fremdeles er. I det hele nærede han vedblivende de Meninger, der havde fundet Udtryk i de nævnte Artikler. Særlig Vægt lagde han paa den i Artiklen i Nr. 190 udtrykte Anskuelse, som han ogsaa for Fremtiden vilde forfægte, om han fandt Anledning dertil.

Efter Modtagelsen af dette Andragende fandt Ministeriet sig foranlediget til ved Skrivelse af 14de September d. A. at meddele Andrageren, at man i hans Andragende savnede en særlig Udtalelse om den ved Højesteretsdom af 10de December f. A. domfældte i Børstidende indeholdte Artikel betegnet „Messias“, idet det vel af Andragendet kunde ses, at han vedkendte sig Forfatterstabet til Artiklen, hvorimod han ikke havde benyttet denne Opfordring til en nærmere Redegørelse, som laa i den Omstændighed, at Artiklen af Landets øverste Domstol er funden strafbar efter Straffelovens § 156. Man tilspøjede derhos, at man ved Afgørelsen af hans Andragende ikke kunde bortse fra denne Omstændighed og derfor maatte henstille til ham, hvorvidt han fandt Anledning til yderligere at supplere sit Andragende i den nævnte Retning.

Man modtog derefter fra ham en den 18de September d. A. dateret Skrivelse, hvori han med Hensyn til den paagældende Artikel bemærker, at han ikke troede det muligt tilfulde at bedømme et enkelt af en Forfatters Arbejder uden i Sammenhæng med hans øvrige Produktion og at dette vistnok særlig gjaldt om Avisartikler, der oftest nedskrives i Løbet af en ganske kort Tid og i berettiget Tillid til, at de enkelte, maaste ikke altid lige nøje overlagte Ord og Udtryk af Læseren opfattes i den Mand, hvori Forfatteren plejer at skrive. Han bemærkede endvidere, at Højesteretsdommen af 10de December f. A. efter hans Formening kun godtgjorde, at den anførte Artikkels Løsrevener fra sin Sammenhæng kan opfattes anderledes, end den er ment, og at han følte sig overbevist om, at ingen af dem, der forud have haft Kendskab til hans Skrivemaade, har kunnet mistænke ham for med Vilje at have udtalt sig blasfemist, i hvilken Henseende han særlig fremhævede, at for en Læser, der erindrede en Artikel, som han kort før den omhandlede Artikels Fremkomst skrev i Børstidende i Anledning af et Angreb paa dette Blad af Pastor Sjungeren, vilde alene denne tidligere Artikel have umuliggjort enhver Misopfattelse af hans senere Artikel. Endelig tilspøjede han, at en Dom som den foreliggende, fældet af en juridisk Domstol, under ingen Omstændigheder kunde være afgørende for ham som Forfatter eller afgive nogen Rettehjør for ham med Hensyn til hans fremtidige Produktion, idet han som Skribent handlede efter den uroffelige Overbevisning, at al Kunst har sine egne Love, og at det er en Forfatters Pligt at efterkomme disse, selv om det skal ske med Fare for at komme i Strid med Tidens herskende Smag og med den deraf afhængige Opfattelse af bestaaende Lovparagraffer.

Ministeriet har herefter ikke ment at burde forny eller, for saa vidt Bevilling dertil manglede, foreslaa til Fornyeelse den ham hidtil tillagte Understøttelse. Hans Andragende af 4de April og hans Skrivelse af 18de September vedlægges.

Kjøbenhavn, den 26de November 1892.

G o o s.

Stemann.

Til Folketingets Finansudvalg.

189 a) Samme Konto. Flere Medlemmer stille Forslag om en Understøttelse paa 1,000 Kr. til Forfatteren S. Pontoppidan.

189 b) Samme Konto. Skrivelse fra Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

I Genhold til mine mundtlige Forhandlinger med det ærede Udvalg skal jeg herved anmode samme om til 2den Behandling af Forslaget til Finansloven for